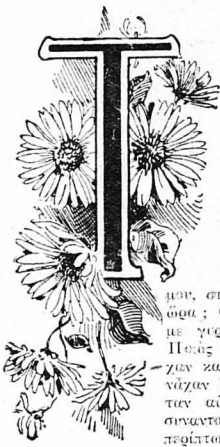

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Τι γρήγορα πού έβγαλαν ή φως!...
Έβλεπε περσιάνη περιπόνητο από μια ώρα απ' τη στιγμή που ξεκίνησαν απ' τον πόρο και είχα ως είθις σπέντε λεπτά απ' τη στιγμή που δόσε ο ήλιος. Κι' είχε άρχισι να σκοτεινιάζει...

Τό σκοτάδι έβλεπε βαθιά και βαθιά άδύνατά μου.

Η νυχτερινή ζωή του βοσκου και της λαγκυδιάς είχε ξεκινήσει.

Οδηλαχτά και γροιλιάσι αντίχρησαν όλογορά μου.

Κρατώντας σφιχτά τα χάλινάρι του άλογου μου, έβάλινα ζωής να βγάλω ζέσι. Η σκιά μου ασταθώς στο σκέλε μου, στους δίωτους μου. Τι να γίνανε αυτή την ώρα; Ο' άνοητος μου άσφαλώς πού δεν είχα με γρησίο...

Εα μου κούρασαν για χάλινους. Πώς έβλεπε άσφα; Έως τα παιδιά μου να χαν καθάλλιζαρι τα γρήγορα άλογά τους να γίναν ξεκινήσει για να μιά βροχόν. Αν γίνον αυτό, αν προχωρούσαν άσφαιτά και μιά σταντοφίαν, άδυνα με στανόβια βήθηνα σέ περίοισα έπιόβια του βοσκιάνα.

Από τις σκέψεις μου αυτές ή έβγαλε ξεκινά ένα τρισερό οδύλαχτό ή' άνοητοτερο γήρο μου. Τ' άλογό μου δειρόδωσαν τρισεργίνα στα πινιά τους πόδια. Τροχιάτα τό πατόδι μου ή' άνοητοτάστηκα. Τό ίδιο έκανε κι' ο Δημήτριος. Το σερλιχτό ξεκινούσταν σέ λίγο. Ήταν οι γενικό πρόσωποι αναγενησίου όλων των λίκων των γύρω άσφον, των λαγκυδιών και των φαρύγγων. Μιά είχαν λαυτών μεριστεί; Μά όχι, όχι. Δεν ήταν αυτή ή αιτία του κακου πού γίνονταν. Κάποιος άσφατος διαμασώς ξεκινούσε τους λίκους έναντιον μου. Τό κατάλαβα άμέσως αυτό.

Ο Δημήτριος πλησίασε κοντά μου και με ρήθησε σιγά:

— Άκουσε, άφέντη, άκουσε; Και τώρα τι θά γίνουμε;

Τού έβγαλα να σπιάση ή' άκούσαμε καλύτερα. Τα γήρο βοσκιά και δάση είχαν ξεκινήσει, διαμασώς, με μιάς κι' αντίλαλοδών και βροχών απ' τό χάλινα πού γίνονταν. Οδηλαχτά τάραξαν τη σκοτεινή άτιμότητα, βροχή αναγενησίου έκανε τη γή να σπείται, τά χαμοζιάδια φροσών και σπείανε. Και τό κακό αυτό όλο και δινώσαν, δινώμονε...

— Όλα τ' άρματα των βοσκών έρχονταν καταπάνω μου! πού είτε ο Δημήτριος. Άφέντη, τι θά γίνουμε;

Δέν μιάς έμνε παρά ή γρήγορη φυγή. Τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε, μέσα στην έρημιά πού βρισκόμασταν;

— Μάνον ή φυγή θά μιάς σόση, είπα στο Δημήτριος. Τρέξε, τρέξε, όσο γρήγορα μπορείς.

Στηρωσάσαμε τ' άλογά μας κι' άρχισαμε να τρέχουμε μέσα στη νύχτα, σάν να μιάς κενηόισαε κοπάδι διαμόνον.

Μά μήπως δέν έρχόνταν ξεκίσι μου ο' γερότερος των διαβόλων της Κολάσεως, διαμασώς για αμία, λυσάντας για έκδίαση;

Τά δυστυχισμένα ζώα μας έχουν αντίληφθεί έπίσης τον κίνδυνο και τρέχον, τρέχον άρηνασμένα, χροεπιτόντας έντρομα.

Τυφλά καθώς είνε, διατρέχον τον κίνδυνο να παρατατήσων ή να σκοντάρουν πωθενά και να μιάς σκοπιόνται.

Μά είνε προτιμότερος όποιοςδήπαι άλλος θάνατος, μπρός σ' αυτόν πού διατρέχουμε.

Ναί, καλύτερα να τσιμιστώμε σε κανένα γερομό, παρά να πέσουμε στή χέρια του βοσκιάνα.

Οι όδονμοί των λίκων άδουγοντα διαμασώς και πού κοντά μας. Νυχτοπάλια πετούν και κροχόναν πένθημα πάνω απ' τά κεφάλια μας.

Σέ μιά στιγμή άκούω, καθώς τρέχω σάν διαμοσιμένος, έναν ξεκινού έπίσκοφο κρότο πίσω μου. Καταλαβαίνω τι συμβαίνει κι' ανατριχιάζω. Τό άλογό του Δημήτριος σφαιράσταν κάτω.

Θέλω να κρατήσω τ' άλογό μου και να γρησίο κοντά στο σύντροφό μου, άδιαφορόντας για τούς κινδύνους, μά δέν τό κατορθώνω.

Τό ζώο πού καθάλλικεύω έχει τρομάξει τόσο, όστε δέν έπαυοει πικά από χάλινάρι, κάνει φτερά, τρέχει, τρέχει σάν άστραπή...

Κι' ο δούστιχος σύντροφός μου; Μία στο κακό πού γίνεται γήρο μου, προσπαθώ ή' άκούσω τό χάλινα μου του άλογου του, μά δέν τό κατορθώνω.

Έμνε λαυτών πίσω; Δέν μπορώσε να ερωσώ τό ζώο του από γιατί ή τραυματιστίανε κι' οι δύο;

Η σκέψεις αυτές με κάνουν έξω φρενών. Πρέπει να γρησίο πίσω και να δω τί γίνεται, με κάθε τρόπο. Σηγίω τα χάλινάρι του άλογου μου και πασχίω λυσάσμενά να τό κάμω να με έπαυοει.

Επί τέλους τό ζώο στήβει άσφατερό, μά άντι να γρησίο πίσω, παίρνει ένα ζωδό μονοπάτι και τρέχει πιο διαμοσιμένω τώρα, χωρίς να μπορώ να του κάμω πικά τίποτε.

Πάνο στην άπειλοία πού με κατίζει, τρελλός απ' την όρηγή μου, άρχίζω να φωνάζω δυνατά και να καλώ τό Δημήτριος, άδιαφορόντας για κάθε κίνδυνο.

Φωνάζω σάν άγριο και σπινάινω κάθε τόσο, περιμένοντας ή' άκούσω τη φωνή του συντρόφου μου να μου άπαντά:

— Ε, έ, έ, έ!... "Ω, ώ, ώ, ώ, ώ!...
"Έξαφνα φτάνει σ' αυτιά μου ή φωνή του Δημήτριος.

Έρχεται ξεκίσι μου σ' άσφαιτή άσφαση.

Τ' άλογό του άνοιούσταν φαίνεται με τη μεροδιά τό δικό μου... Και τώρα πού πάμε;

Πού βγάσει τό μονοπάτι αυτό; Αυτή ή σκέψη άρχισε να τριφυρσίη στο μυαλό μου και να με γεμίζει άγωνία.

Με τό όρθεο πού πήραμε, ούτε τα παιδιά μου θά μπορούσαν να μιάς βροχόν, αν βήγαν να μιάς άναζητήσων.

Άσφατος, επί άσφατό διάστημα, άκουγα πίσω μου τό χάλινα μου του άλογου του συντρόφου μου και γρησάνα. "Ας είνε δοξασμένα τ' όνομα του Θεού, δέν χωριστόμασταν!...

Μιάς γρησίσε βέβαια άσφατερός δρόμος, μά δέν μπορούσε να συγκρατήσω τό τρέξιμο του άλογου μου για να με κρατήσω. Υποφωτισμόνον πώς τό ζώο του θά ζούσταν, θήγε χιλιπήσει πέφτοντας και δέν θά μπορούσε να τρέξει και πικά. Καταρωμένη νύχτα!...

Με τό λαχούστρίσμα πού κάναμε, χωρίς να τό θέλωμε, οι λίκου μιάς είχαν χάσει φαίνεται. Μά θά ιταροσώματε να ξεκινούμε κι' απ' τό βοσκιάνα;

Μά όσα τρέξιμα έτσι, όταν άκουσα ξεκινά πίσω μου ένα άπαισι οδύλαχτό να ύφονετα μέσα στη νύχτα πάνω κι' απ' των λίκων τα σκονζήματα και του άλογου μου τό τρελλό χάλιναρι.

Τό γρήγορα άμέσως τό οδύλασμα αυτό και πάγωσα όλος.

Δέν είχε τίποτε τό άνθρώπινο. Έβιασε σάν νάγτανε απ' τά βήθη της Κολάσεως.

Ήταν Έκείνος!...

Κάθε έλπίδα σωτηρίας χάνονταν πικά. Ο' βδελυρός ζώνετρος μιάς κενηόισαε και θά μιάς κροχίανε. Σώσθησα την φυγή μου στο Θεό και ποιματά τα όπλα μου. Τό άλογό μου ήταν κατώτατο και μισοκόδι στον ίδρωτά. Άσφατος, έτρεχε έτρεχε τό ενγενικό ζώο, σάν να καταλάβαινε πούς κακος διαβόλος μιάς κενηόισαε.

Σκέφτηκα τό Δημήτριος, θήγε μείνει πολύ πίσω άσφατερός.

Ο Βοσκιάνας; θά τον πρόφτανε σε λίγο και θά τον κοιμάταζε!

Άδιαφορόντας πικά για όλα, έβιαμυ μιά τελευταία άπόπειρα να γρησίο πίσω, μά πού κάμου. Δέν όδηγοόσα εγώ τό άλογό μου πικά, άλλ' αυτό έμένα.

Έκάλισα άκόμα επί δέκα λεπτά. Τα νυχτοπάλια είχαν χαμηλώσει τόσο πολύ, όστε περνούσαν και φτεροκόισαν μπρός στο πρόσωπό μου.

Εβιασά τό μάλιο του άλογου, του μάλισια σιγά, άναγκάζοντάς το να τρέξει. Έξαφνα ένα δευτέρο οδύλαχτό αντίησε μέσα στη νύχτα.

Οι λίκου γήρο τό άκουσαν κι' άρχισαν να οδύλαχόνται όλοι μαζί.

Ήταν σάν ναχε φτάσει τό τέλος του κόσμου.

Τη στιγμή αυτή άκρωδώς άκουσα πίσω μου έναν πυροβολισμό κι' έστρα άλλον.

Ήταν ο Δημήτριος!...

Τόν είχε προφτάσει άσφατερός ο' βοσκιάνας!...

Έντωσα τ' αυτιά μου κ' άκουγα, καθώς προχωρούσα, με προση, μά επί μερικά δευτερόλεπτα έγινε άπόλυτη ησυχία. Μονάχα οι λίκου οδύλαχόνε.

Έξαφνα ξεκινούσταν τό οδύλαχτό του βοσκιάνα. Ήταν άγριο και μονοσιμένω αυτή τη φορά, γεμάτο όρηγή και

Γύρισα τα μάτια μου και είδα έναν μεγάλο μαύρο άγριογάτο!...

* Έβιασά τό μάλιο μου από φόβο μήπως με τυφλώσουν και σκιμμένος στο λαμό του άλογου, του μάλισια σιγά, άναγκάζοντάς το να τρέξει. Έξαφνα ένα δευτέρο οδύλαχτό αντίησε μέσα στη νύχτα. ΟΙ λίκου γήρο τό άκουσαν κι' άρχισαν να οδύλαχόνται όλοι μαζί. Ήταν σάν ναχε φτάσει τό τέλος του κόσμου. Τη στιγμή αυτή άκρωδώς άκουσα πίσω μου έναν πυροβολισμό κι' έστρα άλλον. Ήταν ο Δημήτριος!... Τόν είχε προφτάσει άσφατερός ο' βοσκιάνας!... Έντωσα τ' αυτιά μου κ' άκουγα, καθώς προχωρούσα, με προση, μά επί μερικά δευτερόλεπτα έγινε άπόλυτη ησυχία. Μονάχα οι λίκου οδύλαχόνε. Έξαφνα ξεκινούσταν τό οδύλαχτό του βοσκιάνα. Ήταν άγριο και μονοσιμένω αυτή τη φορά, γεμάτο όρηγή και

νέομα. Τι να γινότανε άραγε πίσω μου, μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας; Θά μπορούσε να τ'αβγάει άραγε περα ο Δημήτρης; Θα μπορούσε να κινήσ' ο τέρας έβαντο της Κολάσως; Όπως κατάλαβα, είχε άδειασει ήδη τ'α δύο του ποτάλια. Τσίμενε πλέον τ'ο μαζάκι του και τ'ο φιάζατ'ο του.

Ένα μακρινό χρομέτισμα άκούσθηκε σ'ε λίγο. Ένα χρομέτισμα τρέμον κ' άμείσως έκα παυσιμόνο από σφύραχτά και σκουζήματα λίκων. Κατάλαβα τί συνέβαινε και τ'ο αίμα μου πάγωσε μέσα στις φλέβες μου.

Οί λίκωι, ακολουθώντας τ'ο βουκόλακα, είχαν ριχτεί και ξέσχιζαν τ'ο άλογο τ'ου συντροφου μου...

Θέε μου!... "Οί! αυτά γινόταναν όχι σ'ε μεγάλη άπόσταση πίσω μου, κ' εγώ δέν μπορούσα να τρέξω σ'ε βοήθεια τ'ου ανθρώπου μου.

Π'σέφη αυτή η έκανε να τρέξω τ'α δόντια μου από λύσσα. Εγώ τ' αυτά μου τεντωμένα, μήπως άκούσω τή φωνή τ'ου συντροφου μου, μα δέν άκουσα και τίποτε, τίποτε άπολύτως.

Η σιωπή αυτή με γέμισε άνησυχία. Είχε χαθεί άραγε ο Δημήτρης; Τόν είχε πιάσει ο βδελυρός Αρά-ζοκας; Γιατί σπατάανε όλα έτσι ξυρνακά;

Έξαφνα τ' άλογο μου, πού δέν έννοουσε να κόψη τ'ο τροχέλι του τρέξιμο, μ' όλες τις άπεγνωσμένες προσπάθειες πού κατέβαλλε. σάβησε άπότομα σάν ναχε καρφωθεί στη γη. Κεντάξα μπρός μου μέσα σ'ο σκοτάδι και δέξαφνα να λενιάζει μέσα σ'τη νύχτα κάποιο έρεπίο. Πού βρισκόμαστε άραγε; Τ'ο μοναχάτι σ'το μέρος αυτό ήταν φραγμένο από μεγάλες πέτρες πού είχαν πέσει απ' τ'ο μισοχρησιμμένο κτίριο.

Ήταν αδύνατον να τ'ο περάσω. Δεξιά έλασσε, μαθρες σάν κόλαση, ο γροχρός κ' άρστροπός ήφρονόταν τ'ο βοϊνό, στη ρίζα τ'ου όποιου ήταν χτισμένο τ'ο έρειπομένο κτίριο...

Αναγκάστηκε να ξεκαθαλίσει. Κρατώντας τ'ο χιλιανάκι, μήπως τριμάξει τ' άλογο μου και ριχτεί σ'το γροχρό, προχώρησα με προσοχή κ' άνέβηκα στις μεγάλες πέτρες πούφραζαν τ'ο μοναχάτι, για να δω πού βρισκόμαστε.

Τ'ο μέρος αυτό μου ήταν έντελώς άγνωστο. Τέτρα-σια δέν άπνεχε. Να γυρίσω πίσω, θα ήταν τρέλλα. Γιατί βάλεφα πάνω σ'το βουκόλακα και σ'τους λίκωις. Αποφάσισα λοιπόν να ιασιτορωθώ και να περάσω τή νύχτη μου σ'το ριμαδί αυτό. Γιατί όχι; Μήπως σ'το βιασμένο ήμωνα πιο άσφαλές;

Για να μπού σ'το έρεπίο, έπρεπε να περάσω πάνω απ' τούς σγκυλίθους πούφραζαν τόν στενό δρόμο. Κι εγώ μ'έν θα περνούσα εύκολα. Τ'ο άλογο μου όμως;...

Πριν έρεπνήσω για να βρω τέρασμα, σπάθικα ά-ζινητος κ' άφουγκράστηκε άρκετά δευτερόλεπτα. Τίποτα δέν άκούγοντανε μέσα σ'τη νύχτα. Μακρινά, πούλ μακρινά, σφύραζαν οί λίκωι.

Τί ναχε γίνει ο δύστηνος συντροφός μου; Κι' ο βουκόλακας; Πώς δέν είχε τρέξει κάποιον μου;...

"Οί! αυτά μου ήταν άνεξήγητα. Με σφαιμένη την καρδιά, βρήκα ένα μέρος, πέρασα τ' άλογο μου αντί-χειρ και τ' έσυρα μαζί μου κάτω απ' την άφειδότη πύλη τ'ου έρεισιου, τ'ο όποιο έκινε κ' έκωληρία. Απ' τ'ο μισοχρησιμμένο αυτό κτίριο δέν σωζότανε παρ'οι μιά αιδουσα πλακοστρωτή, στην όποια έπιανε κανείς άνε-δαινώντας έξη-έφτά σκαλιότα. Βοήθησα τ'ο τυφλό άλογο μου ν' άνέβη τ'α πέτρινα σκαλιά κ' όταν μπήκαμε στην αιδου-σα, τ'ο έδεσα προσεκτικά από ένα δοκάρι πού έβριχε σ'τόν τοίχο. Έ-ζαμα κατόπιν ένα γυρο σ'το έρεισιο και, κορασομένος, σιτηριμμένος, σοριαστρικά πλάι σ'το πιστό μου ζώο, με τ'ο τοιμάκι σ'τα χέρια...

«Θά μείνω ήσυχος ως τ'ο πρωί σ'το καταφύγιό μου αυτό; σκε-φτόμουν. Δέν θάρθε άραγε ως εδώ ο βουκόλακας, διψώντας έκδι-κησι ένσπιόν μου;...»

Η σκέψησι αυτές μ' έβασπάζαν, όταν άκουσα τούς λίκωις πού-χαν σπατάσει για κάμποση ώρα, να ριζώνονται πούλ κοντά σ'το έ-ρεισιο κ' όλο να σιμώνουν...

Κατάλαβα... Έρχόταν Έσείνος!...

Είχε πιάσει τ'ο συντροφό μου. Κι' είχε όρμησει ένσπιόν μου... Με σφαιμένα τ'α δόντια, με τ'ο όπλο σ'τα χέρια, τόν καρτερούσα ο-λόφθοις μέσα σ'το σκοτάδι. Τ'ο άλογο πλάι μου χρομέτιζε σιγά, λυ-πηρρά, φοβούμενα...

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα άγονίας. Οί λίκωι όλο πλησιάζαν.

Έξαφνα, δέξαφνα σ'ε μιά γωνιά διώ-πρία δοκάκια κ' άλλες τόσες σ'ανίδες. Τίθοναξα και τ'αβάλα άμείσως στανωτά στην πόρτα. Έτσι θα δυσκολευόντουσαν να εισορήσουν σ'το έρεισιο οί λίκωι. Όσο για τ'ο βουκόλακα; Απ' αυτόν μονάχα ο Θεός-μπορούσε να με σώση.

Μάως τελειώσα την πρόχειρη αυτή ο-χέρωσι της πόρτας, άκουσα τριζέμο κλα-διών κοντά σ'το έρεισιο και συγχρόνως τ'α περπάτημα και τ'α κοντακισόματα τών λι-κών πού είχαν φτάσει. (Άκολουθεί)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΟ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

"Αχ, παρθένης πόσες είδα σ'τη ζωή μου να πεθαίνουν! Είν' ή μοίρα μας, τ'ο μήνιμα θέλει ταχτάκη τροφή. Πρέπει τ'α δρεπάνια χλόη με την κόρη τους να φαίνουν, πρέπει σ'το χορό, κεντρίλιες τρεπομένες, να μαγαίνουν τριαντάφυλλα δρεσάτα σ'όν βηματόν τή στρουθή.

Πρέπει τ'ο ριμάκι μέσα σ'το λαγαράδι να τελειώνει, πρέπει ή άστρατή να λάμψη και δέν λάμπε; μιά στιγμή. Κι' ο Άπρίλης ο Ήλιμάρης με τόν πάγο του αιαρίνου τή μηλιά με τ' άστερέφια τ' άνθη της πού κιαρρώνει σάν χιονικά μωρομένο σ'ε κιαλαρωτό έλαχι.

Ναι, είν' ή ζωή μας τέτοια. Νύχτα ύστερ' απ' τή μέρα κ' έπειτ' άξαφνα ξητανόσε ή σ'ε άδη ή σ' έφανά. Γύρω απ' τ'ο μεγάλο δεικνο παίρνει θεός πέτρα ως πέτρα έν' άχορταγο άσφιρι. Μα δέν τέλειωσε ή έσπέρα και πούλλοι φεύγουν κ' άφάνουν τ'ο θρονί τους άδειάο..."

Η ΓΙΑΓΙΑ

Μητέρα της μητέρας μας, κοιμάσα; "Αχ, ξετήνησε! Σινηθείσε σ'όν ύπνο σου τ'ο χελάι, να σάεισης, γιατί έμαζεν ο ύπνος σου σιγά τής προσεχίης σου. Μ' άποψε μ' άγάπια μνησά να μιάσις πός γυριθείς; Δέν τ'ο κονιάς τ'ο χελάι σου, βουβάθησε ή πνοή σου!

Γιατί, γιατί σ'το στήθος σου ή κεφαλή ληγίσε; Ποιό τ'ο κακό πού κανεμα και πού δέν μας χαιδέει; Δές! Σβίνει ο λίκωις ή γωνία κλαίει και σπάζει. "Αν δέν θα βγάλιες ήλινα σου, και τή φωτιά πού τρέιει και τ'ο λυγαράι σου κ' έμεις σ'ιστάθ'α μάς γυριθείς.

Ναι, σ'το λίκωι τ'ο σ'ιστάθ'α σιμά θα έαπλωθοίσε, να δοίσε ιοτε τί θα πής σάν άξαφνα ξετήνησε; Στά παραβάλα σου κ' έμεις βαρεια θα κοιναθοίσε, ανώφελια σ'όν άγιο σου θα πής ν' άναστηθοίσε κ' όρα πούλλη σ'τα χέρια σου σ'ιστάθ'α μάς κρητήσε.

Δώσε κατόπιν τ'α χέρια σου σ'τα δόλια σου έγγονάκια και πές τους μβόσις ώπιορφαν και πές τους τραγουδάια, για πιαλλήρια πούδερσαν και ζοτικά άζοια, πύφερσαν νύχτη λουδοίνο σ'ε κάθε δεκασιόκτα και μέσ' σ'τη μάχη τή βρή τήν είχανε σ'το σ'ιστάθ'α!

Πές, πού σιμάδι θεικό γροχέιζε τή νεράιδα, πούς είδε, πούς τ'ο Σατανά σ'τα νέφη να κλανάται, σ' άρστροπικήσι την κεφαλή ροιμάνι πού γυαλίσει; Πές μας, ο μάρθος δαίμονας παρσίασι τί φοβάται, έναν ψαλιό μ' ήν κεραινό πού καισι και κιαντίσει;

Η δειξέ μας τή Σύνομη, τούς τόσους της άγίους, γαλιόσιους και γοιαντιστούς, και τόπους σφαινοίους και τ'ο Χριστό σ'τη φάνη του, τούς μάγους, τή γαλιάδα Έύπνα, γιαγιά, και δειξέ μας και μέσ' σ'τη φυλλάδα τ'α γράμματα πού σ'το Θεό τ'ο κρέμα μας μιλάνε.

"Αχ! να, τ'α φώτα τρέμουνε, σ'ε λίγο θα σ'ιστοιίνε, γύρω σ'τη μαύρη μας γωνιά σκοτάδι παιγνιδίσει. "Όπου κ' άν εινε τ'ο στοχεσί, σ'το σ'αίτι μας τριπνάει! "Ω, κόψε πούλ τόν ύπνο σου, ή προσευχή σου σώνει. "Αχ, πώς μάς θάρρεσε πού πριν και τώρα μάς φοβίσει!

Πώς πάγωσαν τ'α χέρια της, Χριστέ μου! Έύπνα τώρα... "Άλλη φορά μάς έλεγες πώς φέρνει σ' άλλη χώρα τού κόσμου τούτου ή ζωή, μάς έλεγες για μνήμα, για σφαιρόν άδάξιακα πός σέρνομε τ'ο βήμα, μάς έλεγες για θάνατο. Λουπόν εξήγησέ μας, πούς είν' αυτός ο θάνατος; Γιαγιά μας, μίησέ μας!

Και ή κλαμμένη τους φωνή ώρα πολλή θρηνούσε, άλλα έφάνηκε ή αυγή κ' αυτή δέν έξυπνοσε. Καμίνια χτύπος θλαβερός μέσ' σ'τόν άέρα χύνει.

Κι' όποιος τ'ο βράδυ πέρισε, κοντά σ'ήν (Έρημ κλήνη κ' έμπρός σ'την "Αγια τή Γραφή είδε γο- ντισμένα (νατισμένα τ'α δύο μικρά σ'ε δέξια θερού παραδομένα.

